

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 602/2022-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Poistná udalosť, s. r. o.**, Sabinovská 11, Bratislava, IČO 45 474 231, zastúpenej advokátskou kanceláriou Procházka & partners, spol. s r. o., Búdková 4, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/102/2020 z 23. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/102/2020 z 23. júna 2022 bolo porušené základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/102/2020 z 23. júna 2022 v časti výroku, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 29Cb/103/2018 z 12. septembra 2019, v bodoch III a IV výroku **z r u š u j e a v e c** v rozsahu zrušenia **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **492,31 eur** a zaplatiť ich právnenému zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2022, doplnenou 9. februára 2023 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhovala v potvrdzujúcej časti zrušiť namietaný rozsudok krajského súdu, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), zaplatať peňažnej sumy 1 015 eur s príslušenstvom z titulu doplatenia nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla za obdobie, po ktoré nebolo možné používať motorové vozidlo z dôvodu jeho poškodenia pri dopravnej nehode, ako aj doplatenia nároku na náhradu za uskladnenie havarovaného vozidla. Nároky na náhradu týchto nákladov boli na sťažovateľku postúpené poškodeným, ktorému vznikla tzv. totálna škoda na motorovom vozidle pri dopravnej nehode, ktorú zaviniť poistenec žalovanej poisťovne.

3. Sťažovateľka podanú žalobu odôvodnila tým, že v rámci postúpenej pohľadávky týkajúcej sa nároku na náhradu výdavkov spojených s prenájomom náhradného motorového vozidla poškodenou vyzvala žalovanú na úhradu sumy vo výške 1 440 eur predstavujúcej nájom náhradného vozidla v období od uzatvorenia nájomnej zmluvy na náhradné motorové vozidlo 20. septembra 2017 do 25. októbra 2017, keď poškodená prenajaté náhradné vozidlo vrátila (36 dní x 40 eur). Žalovaná však svoju povinnosť splnila len sčasti a sťažovateľke uznala uplatnený nárok vo výške 540 eur, čo predstavovalo náhradu za nájom náhradného vozidla v období od 20. septembra 2017 do 16. októbra 2017, keď mala žalovaná informovať poškodenú o neekonomickosti opravy poškodeného motorového vozidla (totálna škoda). Rovnako žalovaná nepovažovala sumu 40 eur, ktorá predstavovala denné nájomné za náhradné auto, za obvyklú v danom mieste a čase, a tak uvedenú sumu nájomného na deň používania náhradného vozidla znížila na sumu 20 eur (27 dní x 20 eur).

4. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 29Cb/103/2018 z 12. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) sťažovateľkinej žalobe sčasti vyhovel a zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 595 eur, vo zvyšnej časti žalobu a návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania v rozsahu 16 % s odôvodnením, že sťažovateľka má nárok na zaplatať sumy 540 eur za obdobie od 20. septembra 2017 do 16. októbra 2017 (27 dní x 20 eur), predstavujúcej časť nájomného, ktorú žalovaná sťažovateľke v uvedenom období znížila (neuznala), ako aj časť náhrady za skladovanie havarovaného motorového vozidla v sume 55 eur. Spornou v konaní zostala náhrada nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla vynaložených po tom, keď mal poškodený (16. októbra 2017) prostredníctvom oznámenia od žalovanej vedomosť o tom, že ide o tzv. totálnu škodu. Podľa okresného súdu žalovaná je povinná nahradiť poškodenému náhradu nákladov za prenájom vozidla do oznámenia žalovanej poškodenému, že oprava poškodeného motorového vozidla je neekonomická (neúčelná). Od uvedeného momentu má podľa okresného súdu poškodený vedomosť, že oprava poškodeného motorového vozidla je neekonomická, a tak už neexistuje dôvod, pre ktorý by sa malo nájomné za prenajaté náhradné motorové vozidlo považovať za účelne vynaložený náklad v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Sťažovateľke tiež nepriznal nárok na príslušenstvo k uplatnenej pohľadávke predstavujúce úroky z omeškania.

5. Proti uvedenému rozsudku podali obe strany konania odvolanie. Sťažovateľka v podanom odvolaní okrem iného s poukazom na zahraničnú rozhodovaciu súdnu prax namietala, že predbežné oznámenie žalovanej o totálnej škode motorového vozidla nie je spôsobilé privodiť pojmovú stratu statusu náhradného vozidla. Uviedla, že v prípade tzv. totálnej škody na motorovom vozidle môže účelnosť nájmu náhradného vozidla zaniknúť výlučne momentom poskytnutia náhrady škody

v podobe poistného plnenia. V tomto prípade k tomu došlo 25. októbra 2017, keď žalovaná poškodenému oznámila ukončenie likvidácie škodovej udalosti a poukázala poistné plnenie.

6. Krajský súd namietaným rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu tak, že sťažovateľke k prisúdenej čiastke 595 eur priznal aj úroky z omeškania. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Vo vzťahu k nepriznaniu časti náhrady nákladov v období od 17. októbra 2017 (predbežného oznámenia žalovanej) do 25. októbra 2017 (vrátenia náhradného vozidla) sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu. Krajský súd súhlasil s názorom sťažovateľky, že pri tzv. parciálnom (čiastočnom) poškodení motorového vozidla je pre určenie výšky náhrady nákladov podstatný moment, keď sa oprava poškodeného vozidla ukončila. V prípade totálneho poškodenia motorového vozidla akonáhle je zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna, a preto sa vykonávať nebude, nemožno náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich tvrdení poukazuje na zahraničnú rozhodovaciu súdnu prax, táto nie je pre tuzemské súdy záväzná, môžu však na ňu prihliadať.

II.

7. Za absolútne neudržateľný sťažovateľka označila názor súdu, podľa ktorého vo chvíli, ako sa poškodený dozvie, že žalovaná poisťovňa neodporúča opravu poškodeného motorového vozidla a ako mieni ďalej postupovať pri šetrení škodovej udalosti, už zabezpečovanie jeho základných dopravných potrieb náhradným vozidlom príčinne nesúvisí s tým, že prišiel o možnosť využívať svoje pôvodné vozidlo.

8. Podľa sťažovateľky účelnosť vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla je opodstatnená až do chvíle, keď je poškodenému podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) doručené oznámenie o ukončení likvidácie škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ich vyplatenie vznikol oprávnenému nárok. Akékoľvek predbežné oznámenia zo strany žalovanej poisťovne, ktoré nie sú upravené zákonom, sú nespôsobilé privodiť zánik potreby využívať náhradné vozidlo, a teda zánik účelnosti nákladov vynaložených na jeho využívanie.

III.

9. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 602/2022 z 27. októbra 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd doručil ústavnú sťažnosť účastníkom konania na vyjadrenie.

10. Predseda krajského súdu s poukazom na prípis sudkyne spravodajkyne z 11. novembra 2022 uviedol, že krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že sťažovateľke patrí nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla len do času, keď sa poškodený dozvedel, že oprava poškodeného motorového vozidla je neúčelná (totálna škoda). V konaní nebolo sporné, že o tejto skutočnosti sa poškodený dozvedel 16. októbra 2017 prostredníctvom oznámenia žalovanej o spôsobe likvidácie škodovej udalosti. Sudkyňa v prípise ďalej poukázala na rozdielnosť

v poskytovaní náhrady nákladov pri čiastočnom a úplnom poškodení motorového vozidla. Pokiaľ bol poškodený informovaný o nehospodárnosti opravy poškodeného vozidla, týmto momentom zaniká účelnosť nákladov nájmu náhradného vozidla. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na zahraničnú rozhodovaciú činnosť, táto nie je pre konajúci súd záväzná. K námietke o forme oznámenia zo strany žalovanej sudkyňa uviedla, že takéto oznámenie nemá zákonom predpísanú formu a obsah.

11. Sťažovateľka vo svojom ďalšom podaní uviedla, že odpovede krajského súdu na jej námietky sú reprodukciou podstatnej časti odôvodnenia namietaného rozsudku. Nepovažuje za účelné podrobne opakovať všetky dôvody, pre ktoré je takýto aplikačný výkon v zjavnom nesúlade s jej právom na súdnu ochranu. Podľa jej názoru krajský súd nijako nereflektoval na jej argumenty a je toho názoru, že krajský súd nedokáže jej tvrdenia oprieť o zrozumiteľné dôvody. Vyjadrenie krajského súdu podľa jej názoru len potvrdzuje nevyhnutnosť výkladovej ingerencie zo strany ústavného súdu.

12. Žalovaná v procesnom postavení zúčastnenej osoby podľa § 33 ods. 1 v spojení s § 126 zákona o ústavnom súde nevyužila svoje právo na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti v lehote určenej ústavným súdom.

IV.

13. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

14. Každý ma právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

15. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP: *„Poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti (a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný.“*

17. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľky, že krajský súd ústavne neudržateľným spôsobom ustálil, že poškodený má nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených so vznikom škody na jeho motorovom vozidle (v danej veci na náhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného motorového vozidla) iba do času, keď bolo poškodenému zo strany žalovanej poisťovne oznámené, že ide o totálnu škodu na motorovom vozidle a jeho oprava nie je účelná. Podľa sťažovateľky však nárok na náhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného vozidla zaniká vo chvíli, keď je poškodenému doručené oznámenie o ukončení likvidácie škodovej udalosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP, prípadne poskytnutie poistného plnenia, ak na jeho vyplatenie vznikol nárok.

18. Krajský súd v namietanom rozsudku skonštatoval, že poškodenému bolo 16. októbra 2017 zo strany žalovanej oznámené, že oprava havarovaného motorového vozidla vzhľadom na jej neekonomickosť sa neodporúča, teda že ide o tzv. totálnu škodu. Od tohto momentu tak podľa názoru okresného súdu a krajského súdu poškodený disponoval relevantnou informáciou, že oprava vozidla bude neekonomická, čo zakladalo dôvod na zánik účelnosti ďalšieho užívania náhradného motorového vozidla. Poškodený náhradné vozidlo užíval až do 25. októbra 2017, teda do momentu, keď mu žalovaná oznámila ukončenie likvidácie škodovej udalosti a poukázala poistné plnenie.

19. Ústavný súd považuje za dôležité koncentrovať právne posúdenie smerom k samej podstate uplatneného nároku pred všeobecným súdom. Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok.

20. Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku určil moment zániku účelnosti nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla poškodeným v závislosti od toho, či ide o škodu čiastočnú alebo totálnu. V prípade čiastočnej škody krajský súd dospel k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, *de facto* vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. V tejto časti sa ústavný súd s názorom krajského súdu stotožňuje. V prípade totálnej škody ale krajský súd dospel k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neúčelná, a v prípade sťažovateľky tento moment nastal, keď jej žalovaná oznámila spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla). Tento záver však ústavný súd považuje za ústavne neudržateľný.

21. Poškodený, ktorému na motorovom vozidle vznikla čiastočná škoda, a poškodený, ktorému vznikla škoda totálna, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže obaja nemôžu z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie im ponúka nájom náhradného vozidla. Legitímna je preto otázka, prečo má byť poškodený, ktorému vznikla na motorovom vozidle totálna škoda v horšom postavení ako poškodený, ktorému vznikla škoda čiastočná, do ktorého ho dostane taký výklad právnej normy, podľa ktorého účelnosť nákladov možno považovať len do oznámenia poisťovne o spôsobe likvidácie. Poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej

je nútený využívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady.

22. Za oznámenie o ukončení šetrenia škodovej udalosti nie je možné považovať predbežné oznámenie poisťovne o rozsahu poškodenia vozidla, t. j. oznámenie o spôsobe, akým bude poisťovňa ďalej pri šetrení škodovej udalosti postupovať. Dôležitým kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončenie šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla. K obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd Českej republiky v náleze č. k. I. ÚS 2932/20 zo 14. januára 2021.

23. Preskúmaná záležitosť nie je v poistných vzťahoch nijako nová. *„Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu, sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.“* (Greger, R. Zwickel, M. Haftungsrecht im Straßenverkehr. Handbuch und Kommentar. 2014 Walter de Grueter GmbH Berlin/Boston, s. 651).

24. Poškodený ukončil nájomný vzťah na účely náhradného riešenia nie po plnení poisťovne, čo by zákonite vyvolalo otázky nad účelnosťou ďalšieho pretrvávania nájmu, ale až 25. októbra 2017, keď mu žalovaná oznámila ukončenie likvidácie škodovej udalosti a poskytla poistné plnenie. S poukazom na uvedené závery práve uvedenému dátumu možno priznať ústavne akceptovateľnú časovú limitáciu na účely primeranej náhrady škody a jej poistnoprávnemu ekvivalentu. Krajský súd sa od takejto interpretácii v ústavnoprávnom rozmere odklonil.

25. Ústavný súd poznamenáva, že v preskúmanej veci sa spor týkal dvoch podnikateľských subjektov (poisťovne a prenajímateľa náhradných motorových vozidiel a zároveň obchodníka s poistnými pohľadávkami). Poškodený sa dostal do pozície nosiča tohto kapitálového problému. Ústavný súd musel pristúpiť k prejednaniu tejto veci pohľadom do podústavného práva, keďže ustanovenie § 422 Civilného sporového poriadku limituje možnosť podania dovolania podľa § 421 Civilného sporového poriadku (nesprávne právne posúdenie) pre nenaplnenie limitu majetkového cenzu. Uvedeným záverom preskúmanej veci možno problematiku tohto dovolacieho limitu s ohľadom na nízku hodnotu sporu vnímať ešte intenzívnejšie.

26. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že právny záver obsiahnutý v namietanom rozsudku krajského súdu o momente zániku účelnosti nákladov vynaložených poškodeným pri užívaní náhradného vozidla možno považovať za arbitrárny a z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný. Ústavný súd preto rozhodol, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na vyslovenie porušenia uvedených práv sťažovateľky ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil namietaný rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu v bodoch III a IV jeho výrokovej časti, a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd je v ďalšom konaní podľa § 134 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V.

27. Sťažovateľka má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 193,50 eur, režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur. (§1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Za úkon právnej služby (replika) uskutočnený v roku 2023 ústavný súd nepriznal náhradu trov konania, pretože v nej sťažovateľka neobjasnila žiadne nové skutočnosti. Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 492,31 eur vrátane DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2023

Robert Šorl
predseda senátu